

Sygnatura akt II AKa 368/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Krameris

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr

SSO del. do SA Andrzej Tekieli (spr.)

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Tadeusza Kaczana

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2019 r.

sprawy wnioskodawcy M. K.

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 września 2018 r. sygn. akt III Ko 178/18

I. na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. uchyla wyrok w zaskarżonej części i postępowanie w tej części umarza;

II. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. wydatki postępowania odwoławczego zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. K. zastępowany przez pełnomocnika, w związku z prawomocnym, uniewinniającym wnioskodawcę wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27.04.2017 r. sygn. akt II AKa 213/16 wydanym w wyniku rozpoznania apelacji od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20.04.2016 r. sygn. akt III K 276/15 w związku z tymczasowym aresztowaniem w powyższej sprawie złożył na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. wniosek o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa tytułem zadośćuczynienia kwotę 2.000.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia prawomocności wyroku oraz tytułem odszkodowania kwotę 5.599.975,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia prawomocności wyroku.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 14 września 2018 roku w sprawie III Ko 178/18:

I. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. K. kwotę 35.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 18 grudnia 2007 r. do dnia 24 grudnia 2007 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

II. dalej idące żądanie wnioskodawcy oddalił;

III. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. K. kwotę 240 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

IV. kosztami postępowania obciążył Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył w imieniu wnioskodawcy M. K. jego pełnomocnik w części dotyczącej pkt II oraz pkt I ponad zasądzoną kwotę zadośćuczynienia zarzucając: naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 552 § 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 233 k.p.c. w zw. z art. 588 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. (art. 328 § 2 k.p.c.), naruszenie prawa materialnego tj. art. 361 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 552 § 1 i § 4 k.p.k., art. 448 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. z art. 24 § 1 k.c. i art. 23 k.c. w zw. z art. 552 § 1 i § 4 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. oraz art. 5 ust. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w stopniu który miał wpływ na wynik sprawy. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o przeprowadzenie postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym poprzez dopuszczenie dowodów z zeznań świadków oraz z dokumentów i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie kwot: 1.965.000 zł. tytułem zadośćuczynienia i 5.599.975 zł. tytułem odszkodowania.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 maja 2019 r. w sprawie V KK 180/18 w wyniku rozpoznania kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść m.in. M. K. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27.04.2017 r. sygn. akt II AKa 213/16 zmieniający wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20.04.2016 r. sygn. akt III K 276/15 i sprawę m.in. M. K. przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu w postępowaniu odwoławczym.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 10.05.2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy w imieniu wnioskodawcy M. K. cofnął wniosek o zadośćuczynienie i odszkodowanie w zaskarżonej części. Występujący w imieniu Skarbu Państwa Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu poparł stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy i wniósł o umorzenie postępowania w zaskarżonej części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wobec cofnięcia wniosku o zadośćuczynienie i odszkodowanie na rozprawie apelacyjnej bezprzedmiotowe okazało się rozpoznawanie zarzutów apelacji.

Zgodnie z art. 558 k.p.k. w sprawach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie w kwestiach nieuregulowanych w Kodeksie postępowania karnego stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Jedną z takich kwestii jest cofnięcie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie, nieuregulowane w k.p.k., w szczególności w jego 58 rozdziale, w związku z czym w kwestii tej stosuje się przepisy o cofnięciu pozwu z k.p.c. tj. m.in. art. 203 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c. (zob. m.in. Kodeks postępowania karnego, Komentarz pod red. J. Skorupki, wyd. C.H. Beck W –wa 2015 str. 1333; Kodeks postępowania karnego pod red. D. Świeckiego, wyd. Wolters Kluwer W –wa 2018, str. 768). Mając na uwadze a contrario treść art. 203 § 1 k.p.c. wniosek złożony na podstawie 552 § 4 k.p.k. może być cofnięty za zezwoleniem (zgodą) pozwanego (prokuratora występującego w imieniu Skarbu Państwa) aż do wydania prawomocnego wyroku w sprawie. Dla skutecznego cofnięcia pozwu przed rozpoczęciem rozprawy wystarczy że powód złoży samo oświadczenie, że cofa pozew. Później nadal może on cofnąć pozew, ale tylko jeśli oświadczy że zrzeka się (rezygnuje) z roszczenia albo jeśli pozwany wyrazi zgodę na cofnięcie pozwu (zob. Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz aktualizowany, Tom I pod red. A. Jakubeckiego, teza 2, LEX/el 2018).

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 10.05.2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy w imieniu wnioskodawcy M. K. cofnął wniosek o zadośćuczynienie i odszkodowanie w zaskarżonej części. Pełnomocnik w imieniu wnioskodawcy nie zrzekł się roszczenia, niemniej Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu poparł stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy, co ponad wszelką wątpliwość uznać należy za zgodę na cofnięcie wniosku. Jednocześnie prokurator wniósł o umorzenie postępowania w części w której wniosek został cofnięty, co znajduje podstawę prawną w art. 355 § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k., mając ponadto na uwadze treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. uchylił wyrok Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i postępowanie w tej części umorzył.

Zgodnie z art. 355 § 2 k.p.c. pozew (wniosek) cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Wnioskodawca nie zrzekł się roszczenia, a więc będzie mógł w każdym czasie dochodzić odszkodowania i zadośćuczynienia w części w której nastąpiło cofnięcie wniosku tj. ponad zasądzoną kwotę 35.000 zł., także wówczas gdy Sąd Apelacyjny ponownie rozpatrzy w postępowaniu odwoławczym sprawę III K 276/15 Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie III Ko 178/18 w części zasądzającej na rzecz wnioskodawcy kwotę 35.000 zł. tytułem zadośćuczynienia uprawomocnił się w I instancji (w sprawie nie wniesiono apelacji na niekorzyść wnioskodawcy).

Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. Sąd Apelacyjny wydatki postępowania odwoławczego zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

<i>SSA Wiesław Pędziwiatr</i>	<i>SSA Barbara Krameris</i>	<i>SSO(del.do SA) Andrzej Tekieli</i>
--------------------------------------	------------------------------------	--